

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Quàm meritò Deus Hypocritas detegat & punitat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

contempserunt te amatores tui, animam tuam quarent. Ad reliqua flagitia lezabel accessit, quod depinxerit sibi oculos, & alia voluerit videri, quam esset; itaque repente de fenestra iussa est precipitari. Numquam lepra notatus fuisset Giezi, nisi auaritiam suam mendacio tegere voluisset. *Vnde venit Giezi?* ait Elifæus. respondet ille: *Non iuit seruus tuus quoquam.* Ob quam falsissimam excusationem, lepra coopertus est; quam & ad posteros transmittit in monumentum dissimulationis; pulchrior futurus, si non melior videri, quam esse cupuisset. Quis Herodem pediculis, & longè maiore ignominia non iudicat dignum, qui fallacissimo corde hospitibus Magis dixit; *Ite, & interrogate diligenter de puero: & cum inueneritis, renunciate mihi, ut & ego veniens adorem eum?* Alia mens, alia verba erant. Sicut stannum, quod est candidum, sed nigras pingit imagines, simulabat hypocrita, se adoraturum, quem decreuerat occisurum. Pudefacti sunt sapius etiam Scribae & Pharisei, quibus hoc scelus identidem obiecit Christus. Sed maximè ad hanc classem pertinet Iudas, infamis Apostolus, qui amicitiam simulans, hostem egit, immò proditorem. Nec censuit mitissimus Iesus tantam rei indignitatem dissimulandam, sed inconuenientissimam rem opprobrians dixit: *Iuda, osculo Filium hominis tradis?* Hæc hypocritis laqueo, immò & inferno digna fuit, & ignominia sempiterna. Quia etiam *abominatio Domini est omnis illusor*, maxima tamen abominatio est is, qui non solum hominibus, verum etiam ipsi Deo voluit illudere; quasi scilicet non vidisset, aut sciuisset, quo animo impurum illud osculum afferret.

Sunt quædam vitia, quæ in hac vita occulta, ad alterius vitæ tribunal reseruantur; sed hypocrisis, quæ vult videri, quod non est, præcipuè meretur etiam in terris detegi, & in confusionem suam manifestari. Aliquando vitium, quod clam alitur, se ipsum prodit. *Numquam*, ait Seneca, *bona fide vitia mansuescunt: tigres & leones numquam feritatem exiunt; aliquando submittant, & cum minimè expectaueris exasperatur tornitas mitigata.* Aliquando, & sapissimè diuinus Iudex simulata manifestat fuisse simulata. Quo pacto Gabaonitæ mentientes in fraude deprehensi à Iosue puniti sunt; qui *multauit eos vilioris obsequij ministerio.* *Clementior sententia, sed diuurnior*, ait S. Ambrosius. *Quid euidentius*, inquit

4 Reg. 9. 30.

4. Reg. 5. 25.

Matth. 2. 8. n

Luc. 22. 49.

Prou 3. 37.

VI.

Senec. ep. 87.

Iosue 3. 6. 6.

S. Ambros.

lib. 3. de of-

fic. cap. 10.

Act. 5. 3.
Idem Ambr.
lib 3 de offic.
cap. 11.

Anton. Pa-
normitanus
lib. 2. cap. 9.
de reb. gestis
Alphonfi, &
Æneas Syl-
vius de eius
dictis.

Cassiodor. in
hist. Tripart.
lib. 9. cap. 48.
S. Gregorius
Thaumat.

idem, eo, quod Ananias, quia fraudavit de pretio agri sui, quem ipse vendiderat, & portionem pretii tamquam summa totius numerum, ante pedes posuit Apostolorum, sicut reus fraudis interijt? licuit tamen illi nihil offerre, & hoc sine fraude fecisset: sed quia fraudem admiscuit, non liberalitatis gratiam reportavit, sed fallacia poenam excois.

Apud Panormitanum: Cùm Alphonsus Rex Aragonia & Neapoli esset apud Anariam, in quam unà cum victoria Africam intulerat, & inaudito genere pestis laboraret exercitus, renuntiat ei inter ceteros Antonium Picentem Ordinis Eremitarum, nobilitatum post mortem hypocritam, per summos cruciatus animam exbalassit, iactando plurima in Christum Dominum & Virginem eius matrem, conuitia atq; blasphemias. Hic est ille Antonius, qui quadraginta dies & noctes perpetuò ieiunare ferebatur, qui Italiam, Siciliam, atque Hispanias compleverat nomine sanctitatis & abstinentia; pluribus locis cella preclusus, & à custodibus observatus nihil edens aut bibens, quoniam in prænisa ac prætenta cella, in qua nihil, quod vel observare liceret, inesse videretur. Ceterùm Angelos ei quotidie ministrare, ac confabulari solitos opinabatur. Verùm ipsi intus in cella erant candela crassiores, exterius quidem & superfusorie cerata: sed in quibusdam fistula sanarum concludebantur farina infarta, qua ex contritis phasianorum & caponum carnibus saccharo ac aromatibus immixtis condiebantur. Auunt & cingulum gestasse fistulatum, plenum nectare, quod hypocritarum vocant. His epulis clanculum vescabatur, vir habitus aque sanctus, & mortaliū omnium, qui unquam fuerant aut essent, vulgi opinione abstinentissimus. Is igitur cùm renuntiaretur Regi vermiculis & acerbissimo genere mortis absumptus, dixisse fertur; Propterea Deum in hypocritas tantoperè sære, quòd dum homines decipiunt, interponat Deum ipsum tamquam sceleris mediatorem: ideoq; ut plurimum viuentes adhuc plecti in oculis hominum, quos Dei nomine fefellissent; ut intelligant mortales, à tali monstro maximè sibi cauendum esse, quòd Deum ipsum, ne dum post mortem, sed etiam in vita ipsa, haberent indubitatum ultorem. Par est enim ut iustissima Veritas pudefaciat simulatores. Quo pacto & mendicus ille, qui, ut à S. Epiphano stipem impetraret, mortuum se simulans, verè à socio mortuus est repertus, teste Cassiodoro; uti & alter ille, qui simili fraude conatus est S. Gregorium Thaumaturgum decipere. Terribile est,

est, & verè dictum ostendit: *Non venies in conspectum Dei omnis hypocrita, quod D. Gregorius his verbis enarrat. Est apud nos nunc Anastasius ex Isauria presbyter, qui in diebus suis Iconij rem terribilem narrat euenisse. Ibi namque, ut ait, quoddam monasterium Thongolatom dicitur, in quo quidam monachus magne estimationis habebatur, Bonis quippe cernebatur moribus, atque in omni sua actione compositus, sed sicut ex fine res patuit, longè aliter, quàm apparebat, fuit. Nam cum ieiunare se cum fratribus demonstraret, occultè manducare consueverat. Quod eius vitium fratres omninò nesciebant. Sed corporis superueniente molestia, ad vitam extrema perductus est. Qui cum esset in fine, fratres ad se omnes, qui monasterio inerant, congregari fecit. At illi tali, ut putabant viro moriente, magnum quid ac delectabile se ab eo audire crediderant. Quibus ipse afflictus, & tremens compulsus est prodere, cui hosti traditus cogebatur exire. Nam dixit: Quando me vobiscum credebatis ieiunare, occultè comedebam, & ecce nunc ad deuorandum draconi traditus sum, qui caudà mea genua pedesq; colliganit: caput verò suum intra meum os mittens, spiritum meum ebibens extrahit. Quibus dictis statim defunctus est, atq; ut pœnitendo se liberare potuisset, à dracone, quem viderat, expectatus non est. Quod nimirum constat, quia ad solam utilitatem audientium viderit, qui eum hostem, cui traditus fuerat, & innotuit, & non euasis.*

Iob 13. 16.
S. Gregor.
lib 4. Dial.
cap 38.

Hoc tandem sine laudes suas euertunt hypocritæ, qui, dum coram hominibus bonam existimationem aucupantur, de ipsa existimatione per fraudem rapta; & à Deo, & ab hominibus damnati erubescunt; honorisq; loco duplicem contemptum ignominiamq; reportant, sicut meretrix, quæ pro casta vult haberi; nam & libidinis, & mendacij sustinet reprehensionem. *Quid dicturi sumus, ait S. Gregorius, qui iniqua operibus docemus; & sola voce ea, quæ sunt iusta prætendimus? ossa ieiunij atteruntur, & mente turgemus: corpus despectis vestibis tegitur, & elatione cordis purpuram superamus; iacemus in cinere, & excelsa non aspicimus; doctores humilium, duces superbia, ouina facie lupinos dentes abscondimus. An non tales prodi merentur? De Euthymio magnæ sanctitatis viro, inter cetera narrat Nicephorus sequentem historiam: Cum Monachus quidam moreretur, qui egregiam virtutis & castitatis famam obtineret, impudicus autem prorsus esset, sanctum hunc virum angelum horrenda*

VII.

S. Greg. in
reg.

Niceph lib.
14. hist. Eccl.
cap. 52.